



Arrest

nr. 70 703 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 mei 2011 waarbij het recht op vestiging in het Rijk wordt ingetrokken en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 24 juni 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 maart 2001 diende verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw E.M., met wie hij op 22 februari 2000 in het huwelijk getreden was.

1.2 Op 21 augustus 2001 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 21 oktober 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een elektronische C-kaart.

1.3. Op 16 december 2003 werd een echtscheidingsvonnis uitgesproken aangaande de heer H. S. en mevrouw E. M. voor de rechtbank van eerste aanleg te Leuven. Dit vonnis werd op 30 januari 2004 overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Brussel.

1.4. Op 15 juni 2004 trad verzoeker in Syrië opnieuw in het huwelijk met mevrouw R.A., die de Syrische nationaliteit heeft en met wie hij van 1994 tot 1999 getrouwd was.

1.5 Op 7 december 2005 komen verzoekers echtgenote en kinderen met een visum gezinshereniging naar België om zich bij verzoeker te vestigen.

1.6 Op 19 december 2009 werd het huwelijk bedoeld in punt 1.1. vernietigd bij het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven omdat het een schijnhuwelijk betreft.

1.7 Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij verzoekers recht op vestiging wordt ingetrokken. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 24 juni 2011.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene verkreeg een C kaart op basis van gezinshereniging In functie van zijn Belgische echtgenote E. M., met wie hij huwde 22.02.00. Op 26.03.2001 diende hij een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn Belgische echtgenote, hij verkreeg een attest van immatriculatie. op 21.08.01 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze kaart werd vervangen door een C kaart 21.10.08.

Op 19.10.2009 werd het huwelijk tussen H. en E. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Leuven (QW33/A) Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruik gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de rechtbank aan eerste aanleg van Leuven. Als een gevolg van het rechtsprincipe "Fraus omnia corrumpit wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

1.8. Op 24 juni 2011 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Art 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 'verblijft langer in het Rijk dan toegelaten.

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.

Art.7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3: wordt geacht de openbare orde te hebben geschaad. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19.10.2009 (ref 09/33/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane E.M. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde. (...)”

1.9. Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoekers Syrische echtgenote wordt ingetrokken. Deze beslissing werd betekend op 22 juni 2011. Op 11 juli 2011 diende zij tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 70 698 van 25 november 2011.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van “art. 62 van de wet van 15 december 1980 en van artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Verzoeker betoogt als volgt

“Art. 62 van de wet van 15 december 1980 bevestigt dat de beslissing uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd.

De wet inzake de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft algemeen voor dat de juiste juridische en feitelijk motieven waarop men de beslissing steunt afdoende moeten zijn om de beslissing te schragen. (...)

Hieronder dient te worden verstaan dat alle aangegeven redenen in evenredigheid moeten staan met de genomen beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat dit in casu niet het geval is. De bestreden beslissing is gebaseerd op de volgende overwegingen:

De betrokkene verkreeg een C-kaart op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote M. E. met wie hij op 22 februari 2000 huwde.

Op 26 maart 2001 diende de verzoeker een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige art. 40 van de wet van 15.12.1980, in functie van zijn Belgische echtgenote. Hij verkreeg een attest van immatriculatie. Op 21.08.01 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen. Deze kaart werd vervangen door een C-kaart op 21.10.08.

Op 19.10.2009 werd het huwelijk tussen H. en E. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven (09/33/A). Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

*De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven. Als gevolg van het principe *fraus omnia corrumpit* wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.*

Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, eerste kamer, met rolnummer 09/33/A bestaat op dit moment niet meer in rechte. Tegen het vonnis werd beroep aangetekend door de verzoeker.

Het vonnis wordt dan ook niet als definitief beschouwd. Meer nog, het vonnis bestaat op dit moment niet meer in rechte en gelet op de devolutieve werking zal het hof van beroep te Brussel uitspraak dienen te doen m.b.t. de oorspronkelijke vraag van de procureur des Konings als eisende partij.

De bestreden beslissing is dan ook gesteund op motieven waarvan de rechtsgeldigheid op dit moment sterk in vraag wordt gesteld.

De verzoeker zal het beroepschrift later aan de procedure toevoegen, gelet op het feit dat er onvoldoende tijd is om het beroepschrift nog in te dienen voorafgaand aan het verstrijken van de beroepstermijn voor huidig verzoek.

Evenwel moet het duidelijk zijn dat een niet betekende, niet in kracht van gewijsde gegane beslissing waarvan de rechtsgeldigheid wordt aangevochten voor het hof van beroep, niet als basis kan dienen om een afdoende motivering te hebben in de zin van de wet van 15 december 1980, noch de wet op de uitdrukkelijke motiveringsverplichting van bestuurshandelingen.

De beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven bestaat op dit moment niet meer en is in elk geval niet definitief of in kracht van gewijsde gegaan. In die zin is het motief dat hier aan de dag ligt onvoldoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen.

H:\intradoc\1114142\verzoekschriften\20110725.doc

Het parket heeft zelf twee jaar getalmd om de beslissing te betekenen. Tot op heden is de beslissing nog steeds niet betekend, zodat het beroep nog steeds ontvankelijk kon worden ingediend.

*Er is dan ook geen zekerheid, meer nog, er is het vermoeden dat er geen misbruik is in de zin van *fraus omnia corrumpit*.*

Derhalve is de bestreden beslissing onwettig, nu zij niet op degelijke afdoende motieven is gestoeld.

2.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"(...) Verzoeker is van mening dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoeker meent dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven niet meer bestaat omdat het hem pas 2 jaar later betekend werd. Verzoeker heeft het vonnis aangevochten bij het Hof van Beroep en beroept zich op de devolutieve werking. De bestreden beslissing is gebaseerd op motieven die sterk in vraag kunnen worden gesteld. Verzoeker zal later nog een verzoekschrift toevoegen aan het dossier, omdat hij daar nu onvoldoende tijd voor had. Het Parket heeft twee jaar getalmd om de beslissing te betekenen, zodat hij niet tijdig beroep heeft kunnen aantekenen. Er is geen sprake van *fraus omnia corrumpit*.*

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 31 mei 2011 waarmee het recht op vestiging van verzoeker in het Rijk wordt ingetrokken, en waarmee verzoeker een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd betekend op 24 juni 2011.

*Verzoeker heeft het recht op vestiging bekomen in België op basis van een huwelijk dat hij had afgesloten op 22 februari 2000 met een Belgische onderdane. Het huwelijk werd evenwel nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, op 19 oktober 2009. Het huwelijk werd beschouwd als een schijnhuwelijk. Verzoeker wordt dus geacht de procedures tot gezinshereniging te hebben misbruikt om verblijfsrechten te bekomen in ons land. Om die reden wordt zijn recht op vestiging ingetrokken, in toepassing van het principe "*fraus omnia corrumpit*". Door de vernietiging van het huwelijk vervallen ook alle rechten die uit dat huwelijk zijn voortgekomen.*

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet ontkent noch weerlegt dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven bestaat, en dat het hem bekend is.

Dat het lang geduurd heeft eer het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg aan verzoeker betekend werd, doet geen afbreuk aan het bestaan en de inhoud van deze beslissing. Er is dus ook geen sprake van een motiveringsgebrek nu naar het bestaan van dit vonnis verwezen wordt in de thans bestreden beslissing, en dat vervolgens wordt aangegeven dat het huwelijk waarop verzoekers vestiging gebaseerd is, vernietigd werd, en dat derhalve alle gevolgen uit dat huwelijk als onbestaande moeten worden beschouwd.

De laattijdige kennisgeving maakt het vonnis waarmee het huwelijk vernietigd werd niet ongedaan. Dat de betekening op zich heeft laten wachten, wil niet zeggen dat het vonnis als onbestaande moet worden beschouwd.

Verzoeker zegt dat hij het dossier later zal aanvullen met een extra verzoekschrift met bijkomende argumenten, omdat hij daarvoor nu geen tijd heeft gehad. Verwerende partij merkt op dat laattijdige informatie, zijnde documenten die dateren van na de bestreden beslissing, of zelfs de betekening van de bestreden beslissing, uit de debatten moeten geweerd worden. Alleszins kunnen deze de geldigheid van de thans bestreden beslissing niet doen wankelen.

Verzoeker beschikt over een beroepstermijn van 30 dagen na de betekening van de beslissing. Van deze termijn heeft verzoeker ten volle gebruik gemaakt om zijn beroep tot nietigverklaring tegen de thans bestreden beslissing in te dienen.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adaras, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680) Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verwerende partij met het treffen van de bestreden beslissingen eraan voorbij gaat dat hij tegen het in deze beslissingen vermelde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009, waarbij zijn huwelijk met een Belgische onderdane vernietigd werd, beroep heeft aangetekend. Verzoeker is van oordeel dat het voormelde vonnis van 19 oktober 2009 *“op dit moment niet meer in rechte (bestaat)”*. Volgens verzoeker kan de motivering van de bestreden beslissingen die steunt op een niet betekend, niet in kracht van gewijsde gegaan vonnis niet deugdelijk zijn.

2.5. Waar verzoeker betoogt dat het parket twee jaar getalmd heeft om het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009 te betekenen en dat hij een beroep heeft ingediend tegen dit vonnis, dient te Raad op te merken dat verzoeker dit betoog niet staakt. Een dergelijk bloot betoog, ondersteund door het in de inventaris van stukken genoemde stuk 4, *“Afgestempeld beroepschrift hof van beroep Brussel (nog te voegen)”* kan geen afbreuk doen aan het zich in het administratief dossier bevindend schrijven van de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven van 31 mei 2011, gericht aan de verwerende partij waarin, in antwoord op het schrijven van de verwerende partij van 30 mei 2011 aangaande het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009 met betrekking tot verzoeker gemeld wordt *“dat geen hoger beroep werd aangetekend tegen de beslissing van onze rechtbank dd.19.10.2009.”*

Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoeker een schending op *“van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsprincipe.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel: schending van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel

De verzoeker wenst aan te tonen dat de argumentatie van de staatssecretaris niet voldoet aan het zorgvuldigheidsbeginsel, en dit in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

De bevoegde staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken hebben de verplichting om de feiten waarop zij zich stoelen om op zorgvuldige wijze een beslissing te nemen volledig en juist te vatten en ook juist te beoordelen.

Ook de argumenten waarop men zich baseert moeten juist zijn, zodat deze argumenten een volledig en duidelijk beeld geven over de werkelijke situatie en de redenen waarop de beslissing is gestoeld. Elke anders tot stand gekomen besluitvorming is een inbreuk op het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Bovendien moet de rechtsonderhorige zoals de verzoeker zich kunnen steunen op het vertrouwen dat geschapen is door de overheid.

De verzoeker is sedert 2000 in België. In 2001 bekwam de verzoeker via gezinshereniging een identiteitskaart voor vreemdelingen, die in 2008 vervangen werd door een C-kaart. Verzoeker is dan ook op heden gedurende tien jaar legaal in België. Hoewel bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te

Leuven het huwelijk in oktober 2009 nietig is verklaard, heeft de verzoeker gedurende al die jaren, en dit tot een maand geleden, zonder probleem zijn kaart kunnen behouden en werd hij op geen enkele manier verontrust m.b.t. het eindig karakter van zijn verblijf op basis van de motieven zoals in de bestreden beslissing weergegeven. De verzoeker mocht er dan ook op rekenen dat hij in ons land zou kunnen verblijven, ongeacht de in 2009 uitgesproken procedure. De bestreden beslissing is niet zorgvuldig genomen, waar bijna twee jaar werd gewacht om tot een intrekking van de C-kaart over te gaan op basis van een vonnis uit 2009.

De staatssecretaris kan niet ernstig voorhouden adequaat, zorgvuldig en op een ernstige manier te hebben opgetreden in het kader van huidige procedure door gedurende bijna twee jaar te wachten alvorens tot intrekking van de C-kaart over te gaan. Meer nog moet worden vastgesteld dat de diensten van het ministerie, met name de procureur des Konings van Leuven, nog steeds niet waren overgegaan tot betekening van het tussengekomen vonnis, zodat de verzoeker terecht beroep heeft aangetekend tegen dit vonnis en het derhalve op dit moment in rechte niet meer bestaat, laat staan definitief zou geworden zijn. (...)

Derhalve moet worden vastgesteld dat deze elementen, die niet worden gevat in de bestreden beslissing en waarbij nergens wordt aangegeven dat het vonnis definitief is geworden en in kracht van gewijsde is gegaan (hetgeen ook onmogelijk zou zijn bij gebreke hieraan), niet mee zijn opgenomen in de feitelijke gegevens noch in de argumentatie.

De verzoeker is derhalve meer dan tien jaar legaal in België geweest, heeft steeds een legaal paspoort gehad en wordt na tien jaar verzocht het grondgebied te verlaten op basis van een beslissing die meer dan twee jaar geleden is genomen en nu tot het bevel leidt om het grondgebied te verlaten, meer de intrekking van de C-kaart, en dit op basis van een vonnis dat niet definitief is geworden.

Al deze elementen worden niet weergegeven in de feitelijke of de juridische overwegingen, zodat de bestreden beslissing moet worden geacht onzorgvuldig te zijn genomen, minstens dat de verzoeker erop kon vertrouwen dat deze beslissing niet zou worden genomen in zijn hoofde.

Dat dit alles een schending vormt van de zorgvuldigheidsplicht en de schending van het vertrouwensbeginsel zoals ontwikkeld in de rechtspraak.

Tweede onderdeel: schending van het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel

Gelet op elementen zoals hierboven geschetst in het eerste onderdeel van het tweede middel, dient te worden vastgesteld dat behoudens de schending van het vertrouwens- en het zorgvuldigheidsbeginsel de verzoeker ook in een rechtsonzekere positie is terechtgekomen, nu hij gedurende meer dan tien jaar legaal in het land heeft verbleven zonder dat de titel van zijn verblijf werd aangevochten en dat, wanneer eind 2009 vervolgens alsnog de rechtsgeldigheid van deze titel wordt in vraag gesteld bij vonnis, het openbaar ministerie als uitloper van de Belgische Staat noch de Dienst Vreemdelingenzaken of de staatsecretaris de nodige inspanningen leverden om dit vonnis definitief te laten worden enerzijds, maar er zich anderzijds wel op baseren om de C-kaart van de verzoeker in te trekken en hem een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Door het talmen, meer de houding van de verwerende partij en de andere autoriteiten, kon de verzoeker erop rekenen dat hij in het land kon blijven en dat hij na tien jaar legaal verblijf niet het grondgebied zou moeten verlaten.

Een dergelijke beslissing is onredelijk en schendt het rechtszekerheidsprincipe.”

2.7. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…)In een eerste onderdeel zegt verzoeker dat de argumenten waarop de beslissing gestoeld is niet juist zijn. Verzoeker moet kunnen steunen op een vertrouwen dat door de overheid geschapen is. Verzoeker is gedurende 10 jaar legaal in België. Hij werd nooit verontrust door het eindig karakter van zijn verblijf. Hij dacht altijd in België te kunnen verblijven, ongeacht de procedure die in 2009 liep. Er werd bijna 2 jaar gewacht met de intrekking van het verblijfsrecht.

Verzoeker heeft het vonnis in rechte aangevochten, waardoor het volgens hem niet meer bestaat. In de beslissing wordt niet aangegeven dat dit vonnis kracht van gewijsde heeft verkregen. In een tweede onderdeel zegt verzoeker dat het redelijkheids-en rechtszekerheidsbeginsel geschonden werden. Door te talmen met de betekening van het vonnis, en het nemen van de thans bestreden beslissing, mocht verzoeker erop rekenen dat hij na 10 jaar legaal verblijf het land niet zou moeten verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te herhalen dat het huwelijk van verzoeker vernietigd werd door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven op 19 oktober 2009.

Verzoeker kan niet ontkennen dat hij van deze beslissing niet in kennis werd gesteld, vermits hij er naar verwijst in zijn verzoekschrift, en hij bovendien beweert het in rechte te hebben aangevochten bij het Hof van Beroep.

Verzoeker ontkent, noch weerlegt het bestaan van dit vonnis.

De late betekening maakt het vonnis inhoudelijk niet ongedaan. Het feit dat verzoeker deze beslissing intussen zou hebben aangevochten bij het Hof van Beroep, betekent geenszins dat het vonnis heeft opgehouden te bestaan.

Verwerende partij merkt op dat verzoekers verblijf legaal was, totdat kwam vast te staan dat verzoeker op frauduleuze wijze dit recht op vestiging heeft verworven. Verzoeker heeft zelf toegegeven dat hij een bewust een carrouselconstructie heeft opgesteld met als doel de Belgische overheid te misleiden en de procedures tot gezinshereniging te misbruiken teneinde voor zijn oorspronkelijk gezin verblijfsrechten te verwerven.

Nu het huwelijk van verzoeker vernietigd werd, omdat het om een schijnhuwelijk ging, vervallen ook alle rechten die voortvloeien uit dit huwelijk.

*Verzoeker kan dus niet claimen dat hij 10 jaar legaal in België heeft gewoond en daardoor recht heeft op een voortgezet verblijf, nu vast staat dat zijn verblijf van meet af gestoeld is op een frauduleus huwelijk. Op basis van het adagium *fraus omnia corrumpit* werd terecht een einde gemaakt aan het recht op vestiging van verzoeker.*

Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit moet blijken dat de beslissing onredelijk zou zijn, of onzorgvuldig, vermits zijn huwelijk werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven. Het is ook niet duidelijk waarom verzoeker het oneens is met dit vonnis, voor zover dit al relevant zou zijn om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Verzoeker kan geen rechten putten uit de late betekening van dit vonnis. Alleszins maakt het de genomen beslissing door de rechtbank van eerste aanleg te Leuven niet ongedaan.

Het tweede middel is niet gegrond.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.8. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.9. Voor zover verzoeker opnieuw betoogt dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009 *“op dit moment in rechte niet meer bestaat”*, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.10. Waar verzoeker betoogt dat hij reeds sedert 2000 in België vertoeft, en dat hij gedurende tien jaar *“op geen enkele manier verontrust (werd) m.b.t. het eindig karakter van zijn verblijf op basis van de motieven zoals in de bestreden beslissing weergegeven”* en dat hij er *“dan ook (mocht) op rekenen dat hij in ons land zou kunnen verblijven, ongeacht de in 2009 uitgesproken procedure”* dient de Raad op te merken dat verzoekers opgezette carrousel om eerst een Belgische verblijfsvergunning te versieren via een schijnhuwelijk met een Belgische onderdane om daarna na een echtscheiding opnieuw te trouwen met zijn eerste Syrische echtgenote en de drie kinderen te laten overkomen die zijn geboren toen hij met haar de eerste keer was getrouwd in de periode 1994-1999, pas aan het licht komt op het ogenblik van het uitvaardigen van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009. Verzoeker kan op zich geen rechten ontlenen aan een langdurig verblijf in het Rijk dat tot stand kwam op grond van een schijnhuwelijk dat ab initio vernietigd werd en kan er evenmin op vertrouwen of de verwachting koesteren dat indien zijn frauduleuze bedoelingen pas na een langdurig verblijf in het Rijk aan het licht komen, zijn verblijfsrecht in het Rijk onaantastbaar is. Het feit dat verzoeker zich in een

rechtsonzekere positie bevindt door de bestreden beslissing is geheel aan hemzelf te wijten en kan de verwerende partij niet verweten worden .

2.11. Verzoeker kan evenmin dienstig betogen dat de verwerende partij bijna twee jaar heeft gewacht om tot de intrekking van de C-kaart over te gaan aangezien er enerzijds een periode van een jaar en zeven maanden verstreken is tussen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven van 19 oktober 2009 en de bestreden beslissing en anderzijds de verwerende partij er als zorgvuldige overheid rekening mee diende te houden dat het verzoeker nog vrij stond beroep aan te tekenen tegen dit vonnis. Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing getroffen werd de dag zelf waarop de griffie van de rechtbank van eerste aanleg te Leuven aan de verwerende partij meedeelde "*dat geen hoger beroep werd aangetekend tegen de beslissing van onze rechtbank dd.19.10.2009.*" Verwerende partij, die in de bestreden beslissing het geheel van verzoekers verblijf in het Rijk ontrafelt, kan dan ook geen onzorgvuldig optreden verweten worden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA